

Každý má príbeh.

Nájde však Janice odvahu
rozpovedať ten svoj?

ZBERATEĽKA PRÍBEHOV

SALLY PAGEOVÁ

TATRAN

ZBERATEĽKA
PRÍBEHOV

SALLY PAGEOVÁ

TATRAN

Z anglického originálu Sally Page: THE KEEPER OF STORIES,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve One More Chapter, a division
of HarperCollinsPublishers, Dublin 2022,
preložila Klaudia Feketeová.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2023 ako 5396. publikácia
a 190. zväzok edície LUK – Knižnica svetových bestsellerov.

Vydanie I.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Ina Martinová

Jazykové redaktorky Zuzka Šulajová, Katarína Vilhanová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © Sally Page 2022

Translation © Klaudia Feketeová 2023

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2023

ISBN 978-80-222-1408-7

*Ockovi
z celého srdca*

Prológ

Každý má príbeh.
Ale čo ak sa nájde niekto bez príbehu? Čo potom? Ak ste ako Janice, stanete sa zberateľkou príbehov iných ľudí.

Raz dávno videla počas udeľovania Oscarov ďakovný prejav slávnej anglickej herečky – nazvime ju Národná hviezda. V prejave spomínala na mladosť, na to, keď ako upratovačka stávala plná nádeje pred zrkadlami v kúpeľniach cudzích ľudí so záchodovou kefou v ruke a predstierala, že drží Oscara. Janice rozmýšľala, čo by sa stalo, keby dnes z Národnej hviezdy nebola herečka. Zostala by upratovačkou ako ona? Sú približne v rovnakom veku – obom im tiahne na päťdesiat – dokonca má pocit, že sa na seba aj podobajú. Teda (pousmeje sa), nie tak úplne, ale obe majú drobnú postavu, ktorá napovedá zavalitejšiu budúcnosť. Rozmýšľala, či by sa aj Národná hviezda stala zberateľkou príbehov.

Nespomína si, ako sa jej zbierka začala. Možno zábleskom ži-

vota, ktorý cestou do práce zazrela z autobusu na cambridgeskom vidieku. Alebo úryvkom rozhovoru, ktorý začula popri čistení drezu. Zakrátko (kým utierala prach v obývačke alebo rozmrazovala chladničku) si uvedomila, že ľudia jej rozprávajú svoje príbehy. Možno to robievali vždy, ale teraz je to iné, teraz k nej príbehy naťahujú ruky a ona ich zhromažďuje. Je iba prázdnu nádobou. Keď počúva, drobným prikývnutím dáva najavo, že vie, čo je vo veci – pre mnohých je jednoducho mis-kou, do ktorej môžu vliať svoje dôvernosti.

Príbehy sú často nečakané, inokedy vtipné a pútavé. Niekedy sú presýtené lútosťou alebo plné povzbudení. Janice má dojem, že ľudia jej ich rozprávajú, pretože im verí. Uživa si nečakané zvraty a hltá ich zveličené slová. Keď je večer doma s manželom, ktorý ju zavaluje skôr prejavmi ako príbehmi, vracia sa v myšlienkach k svojim obľúbeným a vychutnáva si ich jeden po druhom.

PRVÁ KAPITOLA

Začiatok príbehu

Pondelky majú veľmi špecifický priebeh – smiech na dobré ráno, smútok na dobrú noc. Tak ako protistojné ťažidlá podpierajú knihy, toto usporiadanie jej podopiera pondelky. Plánuje si to takto naschvál, pretože smiech jej pomáha vyhrabať sa z perín a zvládnuť všetko, čo ju čaká v priebehu dňa.

Janice zistila, že dobrá upratovačka si môže vyberať dni a hodiny, keď bude upratovať, ba čo viac, môže si dovoliť určovať aj poradie zákaziek. Všetci si uvedomujú, že spoľahlivé upratovačky sa hľadajú ťažko, a zdá sa, že prekvapivo veľa Cambridgeanov zistilo, že Janice je spoľahlivá a výnimočná upratovačka. Aj keď ona sama si prívlastkom „výnimočná“ (začula ho, keď k jednej z jej zamestnávateľiek prišla na kávu priateľka) nebola istá. Určite nie je výnimočná žena. Je však dobrá upratovačka? Áno, asi áno. Určite má dosť skúseností. Len dúfa, že zhrnutie jej života nebude znieť: „upratovala dobre“. Pri vystupovaní z autobusu kývne šoférovi, aby sa zbavila tejto čoraz dotieravejšej myšlienky. Šofér jej odkýva a Janice má chvíľu pocit, že sa jej niečo chystá povedať, no vtom dvere vydýchnu a s chvením sa zatvoria.

Autobus odíde a Janice sa zahľadí na dlhú zelenejúcu sa aleju so samostatne stojacimi domami. Z niektorých okien žiari svetlo, iné sú zatienené a tmavé. Má pocit, že za oknami sa ukrýva mnoho príbehov, ale dnes ráno je zvedavá iba na jeden. Je to príbeh muža, ktorý býva v rozložitom eduardovskom dome na rohu – Geordieho Bowmana. Žiaden z jej klientov Geordieho zrejme nestretol a je nepravdepodobné, že ho stretnú vďaka nej (takto by to v jej svete nemalo fungovať). Ale, samozrejme, o Geordiem Bowmanovi už počuli. Každý počul o Goerdiem Bowmanovi.

Geordie žije v tom dome už viac ako štyridsať rokov. Najprv si v ňom prenajímal izbu – ceny nájmov v Cambridgei boli oveľa nižšie než v Londýne, kde pracoval. Neskôr, keď sa oženil, odkúpil dom od vtedajšej majiteľky. S manželkou nemali to srdce vyhodiť nájomníkov na ulicu, a tak žila jeho pomaly sa rozrastajúca rodina po boku maliarov, akademikov a študentov, až kým sa jeden po druhom sami neodstahovali. Vtedy sa zvyčajne začala bitka o novouvoľnenú izbu.

„John bol v tomto najprešibanejší,“ často spomína Geordie s hrdosťou, „nastahoval sa do izby skôr, ako sa pôvodný nájomca stihol pobaliť.“

John je Geordieho najstarší syn a momentálne žije so svojou rodinou v Yorkshire. Zvyšok Geordieho potomstva je roztrúsený po svete a navštevujú ho, kedykoľvek môžu. Jeho milovaná manželka Annie pred niekoľkými rokmi zomrela, no v dome sa odvtedy nič nezmenilo. Janice každý týždeň polieva jej kvety (niektoré už narástli na malé kriky) a zotiera prach z jej zbierky amerických románov. Geordie Janice posmeľuje, aby si ich požičiavala, a tak s ňou občas domov putujú aj Harper Leeová alebo Mark Twain a pripoja sa k ostatným knihám, ktoré jej poskytujú útechu.

Geordie otvorí dvere skôr, ako Janice stihne siahnuť po kľúči.

„Ako sa hovorí, načasovanie je dôležité,“ usmeje sa na ňu. Geordie je mohutnej postavy a jeho hlas tomu zodpovedá. „Poďte ďalej, najskôr si dáme kávu.“

Tým jej naznačí, aby im urobila silnú kávu a naliala do nej veľa horúceho mlieka – presne takú má Geordie rád a presne takú mu robievala aj Annie. Janice s tým nemá problém. Geordie sa o seba zvyčajne stará sám (ak práve nie je v Londýne, v zahraničí alebo v krčme) a Janice má pocit, že Annie by jej toto občasnú rozmaznávanie schválila.

Geordieho životný príbeh je jedným z jej najobľúbenejších. Pripomína jej silu ľudského ducha. Určite sa v ňom ukrýva aj poučenie o využití talentu, ale nad tým sa nerada zamýšľa. Príliš jej to pripomína biblické posolstvá z detstva a vlastný nedostatok nadania. Zatláči tieto myšlienky do úzadia a sústreďí sa na silu ducha, ktorú preukáže chlapec – budúci Geordie Bowman.

Geordie vyrastal (neprekvapivo) v Newcastli. Podľa Janice je jeho skutočné meno John, možno Jimmy, už si nie je úplne istá, no časom sa z neho stal „Geordie“. Býval blízko lodenice, kde pracoval jeho otec. Doma mali psa, ktorého otec zbožňoval (viac ako syna), a skrinku s alkoholom v tvare loďky, ktorá bola rodinnou pýchou (kým nevynašli plazmový televízor). Keď mal Geordie štrnásť, ocitol sa v jeden skorý večer v uliciach Newcastlu. Ich pes totiž pohrýzol suseda a otec dychtil po krvi – susedovej. Keďže rozum a logika ho v tej chvíli opustili, Geordie sa vytratil zadnými dverami. Bol chladný večer, na zemi ležal snehový poprašok a Geordie mal na sebe iba tenkú bundu. Aj napriek tomu nemal chuť vrátiť sa domov, a tak sa neobrátil doprava k lodenici, ale doľava do úzkej uličky a bočnými dverami sa vkradol do radnice.

V koncertnej sále sa Geordie vyškriabal do výšin, kde bolo teplo a kde by si ho niekto len ťažko všimol. Na tomto mieste sa krčil za reflektorom (teplo navyše) s čokoládovou tyčinkou, ktorú ukradol v stánku s občerstvením, a v tom momente sa sálou rozoznel spev. Prvý hlasný tón sa ako oštep zapichol Geordiemu do hrude a prikoval ho na mieste. O opere nikdy nepočul ani žiadnu nezažil, ale táto hudba prehovárala priamo k nemu. Neskôr ob-

čas v televíznych rozhovoroch žartoval, že keď zomrie a otvorila ho, jeho srdce nájdú zabalené v notovom zápise k *La Bohème*.

Vrátil sa domov na niekoľko dní alebo týždňov – nemal poňatia, koľko vtedy ubehlo času – a vymyslel plán. Nikdy nepočul vo svojich končinách o opere, a tak predpokladal, že musí hľadať inde. Určite ju nájde v Londýne. Nie je snáď Londýn kolískou opery? Kolískou všetkého nóbl? Potreboval sa tam nejako dostať. No bez peňazí vlak ani autobus neprichádzali do úvahy. Musí teda ísť pešo. A presne to aj urobil. Naplnil si ruksak toľkým jedlom, koľko vládal uniesť, z loďky ukradol fľašu a vydal sa na juh. Cestou stretol žobráka, ktorý ho sprevádzal väčšinu cesty. Počas nej ho žobrák naučil mnohým veciam, ktoré sa mu v meste zídu, a ukázal mu, ako si udržať čisté oblečenie. Čiže ako ukradnúť čisté šaty zo šnúry a nahradiť ich špinavými, ktoré mali dovtedy na sebe. Toto opakovali pri každej vhodnej šnúre s bielizňou.

Keď dorazili do Londýna, Geordie obišiel niekoľko koncertných sál (žobrák mu nadiktoval zoznam miest, ktoré by mal skúsiť) a nakoniec sa zamestnal ako rekvizitár. Zvyšok príbehu už všetci poznáme.

Janicin manžel Mike Geordieho nikdy nestretol. Tento fakt ho však neodrádza, aby o ňom v krčme nerozprával, akoby boli starí známi. Janice manželovi na verejnosti neoponuje a Mike jej za to nikdy neprejaví vďačnosť, pretože v myslí sa s Geordiem zhováral už mnohokrát. Keď rozpráva o svetoznámom tenoristovi („Viete, že bol kráľovným obľúbencom?“), Janice teší pomyslenie, že toto stretnutie sa nikdy v živote neuskutoční. Občas, keď si Mike „odskočí na malú“ a nechá ju zaplatiť účet (znovu), myslí na to, ako jej Geordie spieva jednu z obľúbených árií, zatiaľ čo ona čistí rúru. V týchto dňoch je Geordieho spev hlasnejší než kedykoľvek predtým a Janice to začína znepokojsť. Všimla si, že niekedy musí kričať, aby ju začul, a sem-tam nezachytí všetko, čo mu hovorí.

Keď dopijú kávu, Geordie si nemôže pomôcť a chodí za ňou po

dome. Postáva medzi dverami, kým ona čistí piecku a vkladá do nej triesky a polená. Zdá sa, že potrebuje trochu postrčiť. Na takého veľkého chlapa dokáže byť prekvapivo hanblivý.

„Boli ste niekde na výlete?“ opýta sa Janice a dúfa, že touto otázkou ho navedie k príhode, o ktorú sa s ňou chce očividne podeliť.

Trafí kliniec po hlavičke a Geordie sa rozžiari. „Len sa trochu prevetrať v Londýne. Och, človek tam občas natrafí na naozajstných zadubencov!“

„Viem si predstaviť.“ Janice dúfa, že ho to dostatočne povzbudí. A dúfa správne.

„Šiel som metrom a bol tam jeden truľo. Všade plno ľudí, ale nič strašné. Všetci sme sa to snažili nejako prežiť. Tento fajnový mamľas sa vtlačil dnu v poslednej chvíli pred zatvorením dverí a začal nás dirigovať...“

Geordie začne celkom obstojne imitovať spomínaného mamľasa a Janice sa usmeje. Mala pravdu – Geordie je správny zákazník na začiatok dňa aj týždňa.

Geordieho imitácia je v plnom prúde: „Ale no ták! Trochu sa potlačte! Určite je tam kopa miesta, len sa musíte posnažiť. Je tam plno priestoru. Vážne! No poďme, posuňte sa ďalej!“

Geordie sa odmlčí, aby sa uistil, že má jej pozornosť. „Vtedy som začul druhý hlas zo zadnej časti vagóna. Tiež muž, povedal by som, že Londýnčan. Zakričal: ‚Otvor si zobák ešte o kúsok viac, kamoš! Som si istý, že pár ľudí sa zmestí aj tam!‘“

Janice sa nahlas rozosmeje.

„To ho umlčalo.“ Geordieho poteší jej reakcia.

Nedala sa oklamať. Vie, že to Geordie ho umlčal. On bol ten muž, ktorý tomu truľovi vytrel zrak. Je príliš skromný, aby to priznal, ale ona ho už pozná. Takmer počuje jeho hlas ozývajúci sa vagónom a výbuch uznanlivého smiechu naokolo.

Upratovačkina reakcia ho poteší a nechá ju v pokoji pracovať. Janice sa natiahne za prachovkou. Možno by jej malo stačiť, že

má v živote ľudí ako Geordie. Mnohí ľudia, ktorým upratuje, pri-nášajú do jej života niečo špeciálne a ona dúfa, že aj ona prispieva svojou troškou do ich života. Zastaví sa s prachovkou v polovici knižnice. Pravdou je, že si tým nie je istá. Toto sú príbehy iných ľudí. Ak v nich zohráva nejakú úlohu, ide len o malú rolu, o kom-parz. Opäť sa v mysli vráti k Národnej hviezde a snaží sa pred-staviť si ju v Geordieho hudobnej miestnosti s prachovkou nad jeho notovými zápismi. Bolo by toto pre Národnú hviezdu dost? Uspokojila by sa s tým? Janice pokračuje v utieraní prachu, za-hanbiac sa, že nad tým vôbec uvažuje.

Geordieho znovu stretne, až keď odchádza na skorý obed a k ďalšiemu klientovi. Vonku je sivo a cíti, ako cez štrbinu vo dverách preniká dovnútra ostrý februárový vzduch. Geordie jej pomáha do kabáta. „Ďakujem, budem ho potrebovať. Z tej zimy by človek aj ochorel.“

„Mali by ste oddychovať, ak sa cítite choro,“ nadhodí.

„Nie, cítim sa dobre,“ povie znova Janice, tentoraz o niečo hlasnejšie, „len počasie je chladné.“

Podáva jej šál. „Uvidíme sa na budúci týždeň a s tou chorobou opatrne.“

Janice to vzdá.

„Už sa cítim lepšie,“ odvetí a myslí to vážne.

Keď za ňou Geordie zatvára dvere, Janice rozmýšľa, či je príbeh života tragickou komédiou alebo komickou tragédiou.

DRUHÁ KAPITOLA

Rodinné príbehy

Samozrejme, že v každej knižnici sú duchovia. Všetci predsa vedia, že duchovia radi čítajú.“

Mladý muž schádzajúci po schodoch knižnice sa vážne zhovára so svojou spoločníčkou, asi dvadsaťpäťročnou dievčinou. Janice je ľúto, že nemá čas, aby šla za nimi a zistila o duchoch viac. Znel tak sebaisto, akoby kamarátke hovoril, že tráva je zelená a obloha modrá. Janice fascinuje predstava duchov v knižnici a premýšľa, či dnes na nejakého nenarazí. Často tam zabehne cez obednú prestávku, aby si vymenila požičanú knihu a potajomky zjedla sendvič pri stole ukrytom medzi regálmi.

Dnes tu nie sú žiadni duchovia, iba dve knihovníčky, ktoré musia byť sestry. Vlasy majú rovnakej gaštanovej farby – jahodová blond pretkaná medenými pramienkami. Jedna ich má po pleciah, na koncoch jemne stočené, druhá nosí dlhý vrkoč prehodený dopredu. Pripomína malé dievčatko, aj keď musí mať takmer päťdesiat. Podľa Janice jej to pristane a páči sa jej, ako si vpletla do vrkoča farebné vlákna. Vie o knihovníčkach veľmi málo, iba to, že sú naozaj sestry a že sú celkovo štyri. Mladšia z nich

(tá s rozpustenými vlasmi) jej raz povedala: „Mama nás mala štyri. Otec sa nikdy nedočkal syna.“ Staršia sestra zdôraznila: „Štyri, viete si to predstaviť? Chudák chlap! Dom plný žien!“ Mladšia sestra začala vysvetľovať, že sú si všetky veľmi blízke a podobajú sa. „Samozrejme,“ dodala staršia, „sme aj dosť rozdielne.“ Druhá sestra prikývla: „Áno, navzájom sa oslovujeme Bystruška, Krásnuška, Prísnuška a Zlatuška.“ Obe sa zasmiali. „Rodinný vtip,“ dodala staršia. „Áno, rodinný vtip,“ zopakovala druhá a usmiala sa na sestru.

Janice premýšľala nad vlastnou sestrou a snažila sa predstaviť si, ako spolu pracujú a triedia knihy v cambridgeskej knižnici. Vie, že je to iba predstava – delia ich tisícky kilometrov a nevy-slovené spomienky –, ale aj tak túto myšlienku občas vytiahne, rovnako ako vyťahuje príbehy, ku ktorým sa vracia. Sestry nemajú ani poňatia, že aj ona je sestra, ale vedia, že zbožňuje knihy, a zhovárajú sa s ňou o jej obľúbených. Nie sú zástankyňami pravidiel, že v knižnici má vládnuť ticho. „Je jasné, že milovníci kníh sa o nich budú chcieť rozprávať,“ povedala raz tá mladšia.

Janice sa snažila prísť na to, ktorá sestra je ktorá, ale zo strachu, že by to odhadla zle, sa ich na to nikdy nespýtala. Myslí si, že mladšia je určite Krásnuška a staršia Bystruška alebo možno Prísnuška. Videla ju, ako po záverečnej vyprázdnila knižnicu ani nie za dve minúty.

Dnes ju obe jednohlasne privítajú: „Janice, už nám prišla vaša kniha!“

Janice sa rozhodla znovu si prečítať svoje obľúbené diela a objednala si výtlačok románu *Farma chabej útechy* od Stelly Gibbonsovej.

Vezme si knihu, poďakuje a vtom jej napadne opýtať sa: „Mali ste niekedy pocit, že v knižnici by mohol byť duch?“ Len čo to vysloví, začne sa cítiť hlúpo a nechápe, ako o tom ten mladý muž mohol hovoriť s takou istotou.

Staršia sestra sa nakloní ponad pult. „Vtipné, že sa na to pýtate. Dnes ste už druhá, čo hovorí o duchoch v knižnici.“

Ach, ten mladý muž! „A sú tu?“

Zdá sa, že sestry sa nad otázkou vážne zamysleli. Staršia odpovedá: „Hm, neviem. Niekedy mám pocit, akoby tie knihy mali nohy. Ale myslím, že to ich len pán Banks nevracia na miesto, odkiaľ ich vzal.“ Mladšia sestra chvíľu uvažuje nad jej odpoveďou. „Všetci však vedia, že duchovia radi čítajú, takže možno...“

Skôr ako im Janice stihne dať ďalšiu otázku („Ako to viete?“ alebo „Ako je možné, že o tom vedia všetci okrem mňa? Počuli ste to od toho mladého muža?“), preruší ich blabot mladých mamičiek a dočiat, ktoré sa od sestier dožadujú pomoci.

Janice sa so svojimi myšlienkami, knihou a syrovým sendvičom poberie ku skrytému stolu. Chvíľu len tak sedí so zatvorenou knihou pred sebou a premýšľa nad otázkou: Definuje ľudské príbehy to, aké miesto zaujímajú ľudia v rodine? Ak áno, čo to znamená pre ňu? Nemá však žiadnu túžbu nasledovať toto myšlienkové vlákno, a tak si predstavuje ducha, ktorý sa po záverečnej prehrabáva v poličkách. Zdá sa to skôr upokojujúce ako strašidelné – duch, ktorý rád číta, predsa nemôže byť zlý. Odľahne jej. Pravdou je, že Janice si ustavične robí starosti. Zoznam vecí, ktoré jej robia vrásky na čele, každodenne rastie. Znepokojuje ju stav oceánov, plastové tašky, zmena klímy, utečenci, politické nepokoje, krajná pravica, krajná ľavica, ľudia, ktorí musia živiť svoje deti z potravinových zbierok, autá jazdiace na naftu, to, či by mohla recyklovať viac. Dokázala by jesť menej mäsa? Trápi ju stav štátneho zdravotníctva, zmluvy s neuvedeným pracovným časom, prečo toľko ľudí v jej okolí v dnešnej dobe nedostáva nemocenské dávky alebo náhradu mzdy za voľno počas štátnych sviatkov. Hlboko ju znepokojujú všetci tí, ktorí bývajú v prenájme bez akejkolvek zábezpeky alebo žijú s rodičmi až do štyridsiatky. Takisto ju trápi, prečo chce niekto podvievať iného človeka alebo kričať na cudzinca na ulici hanlivé výrazy len pre inú farbu pleti.

Kedysi mala vo zvyku čítať noviny a zabávať sa vyplňaním krížovky. Dnes si už iba ráno rýchlo skontroluje správy na tablete pre prípad, že niekde bolo zemetrasenie alebo zomrel niekto dôležitý z kráľovskej rodiny. Ale nevydrží ho mať zapnutý dlho. Každá ďalšia správa pridáva položky na jej zoznam starostí, ktoré prenikajú aj do zvyšku jej života. Už neriskuje čítanie novín a vzrušujúcich kníh z knižnice, radšej sa upokojuje známymi obľúbenými knihami a klasikmi: Austenovou, Hardym, Trollopom, Thackeraym a Fitzgeraldom.

Otvorí výtlačok *Farmy chabej útechy*, pripravená ponoriť sa do dôverne známeho vtipného deja. Navyše je v knihe hrdinka, s ktorou sa vie skvele stotožniť. Flora Postová má rada vo veciach poriadok rovnako ako Janice.

O pol hodiny vychádza Janice z knižnice, kopírujúc trasu mladého muža, ktorý hovoril o duchoch. Chystá sa k ďalšej klientke, doktorke Huang, a potom ju čaká ešte posledná zákazka dňa. Je v polovici schodiska, keď na opačnej strane ulice zbadá povedomú postavu. Vysoký muž má nezameniteľnú kolísavú chôdzu. Kniše sa z jedného chodidla na druhé. Nikdy nechápala, ako môže byť jej manžel Mike taký zlý tanečník, keď kráča v takom veselom rytme. Ale čo tu robí? Pozrie sa na hodinky. V práci mal byť už pred niekoľkými hodinami. Keď jej zmizne z dohľadu, Janice si vydýchne, že si nemusí pridávať na zoznam obavy o manžela. Už teraz sa totiž nachádzajú na jeho vrchole.

TRETIA KAPITOLA

Príbehy na poschodiach

Sú takmer štyri hodiny poobede, keď sa Janice dostane k poslednej zákazke dňa – k smútku. Smiech na dobré ráno, smútok na dobrú noc. Červený tehlový dvojdom stojí ďalej od cesty, široký a učupený, akoby sa raz rozhodol sadnúť si na zadok a už sa viac nepohnúť. Nenápadná fasáda je klamlivá – rovnako ako ostatné domy na ulici, aj tento dvojdom sa tiahne dozadu, pokračuje dvoma dlhými svetlými kuchyňami s jedálňami až do paralelných záhrad. V podkrovných izbách pozdĺž ulice sú kancelárie, detské a hosťovské izby a v tomto prípade aj obľúbená Janicina miestnosť, ktorá je možno jadrom tohto príbehu. Fioninho príbehu.

Janice otvorí dvere a okamžite vie, že Fiona ani jej syn Adam nie sú doma. Opustené domy znejú svojsky osamelo. Nevyžaruje z nich iba pocit, že obyvatelia sú neprítomní, ale aj samotná budova akoby sa uzavrela do seba, kamsi ustúpila. Ticho je také absolútne, že ho možno počuť. Všimla si to aj inokedy. Vo viačňočné ráno sú domy bez hluku – ale nie úplne. Očividne nespia (na rozdiel od ich obyvateľov), no namiesto toho jemne dýchajú